

דקדוקי קריאה בפרשת עקב ובהפטרה ובראשון של
ראה

ז יב וְשִׁמְרֶתֶם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם: מוטעם מרכא-
טיפחא ולא טיפחא-מרכא
ז יג וְאַהֲבֶהְּ: העמדה קלה בוא"ו למנוע הבלעת האל"ף
החטופה, הטעמה משנית בה"א, והב"ת אחריה בשווא
נע: וְ-אֶה-בֶּה. וְבִרְכֶּה: כ"ף ראשונה בשווא נח למרות
הקושי. לָתֵת לָךְ: טעם נסוג אחור ללמ"ד
ז טז נָתַן לָךְ: אין טעם נסוג אחור לנר"ן
ז כד וְהֶאֱבֹדְתָּ: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת
האל"ף, הדל"ת בשווא נח. הַשְׁמֹדֶךְ דל"ת בשווא נע
ז כה וְלִקְחַתְּ לָךְ: תיבת וְלִקְחַתְּ במלרע ואין טעם
נסוג אחור, כנ"ל בהמשך הפסוק תִּקְשֶׁ בּוֹ
ח א אֲשֶׁר אֲנִי מֵצֹנֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת:
יש להאיץ את קריאת תיבת הַיּוֹם המוטעמת בטפחא,
מפסיק עיקרי, להסמיכה לתיבה שלפניה שלא יישמע
כאילו התביר מפסיק גדול ממנו: אֲשֶׁר אֲנִי מֵצֹנֶה
הַיּוֹם - תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת
ח ב הוֹלִיכֶךָ: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף.
אֱלֹהֶיךָ זֶה: שני תבירים מתרדפים. עֲנֵתְךָ: דגש חזק
בנר"ן, מלשון עינוי, כן הדבר גם בהמשך הפרק פס' טז
ח ג וַיַּעֲנֶךָ: היר"ד בשוא נח לא בפתח והנר"ן דגושה
ובשוא נע, מלשון עינוי; וַיֹּאכְלֶךָ למ"ד שווא נע
ח ה יִיסֶר: יר"ד ראשונה בשווא נע, יר"ד שנייה בפתח.
מִיִּסְרֶךָ: כ"ף סופית דגושה
ח ז נַחֲלֵי מַיִם: טעם נסוג אחור לנר"ן. הנר"ן במונח
והמילה איננה מוקפת
ח ט תֹּאכַל-בָּהּ: געיה בתי"ו. לֹא-תִחַסֵּר כָּל בָּהּ:
טעם טפחא בתיבת כָּל
ח י וְאֶכְלֹתָ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַּתָּ: הראשונה במלרע
והשנייה במלעיל עקב ההפסק, והשלישית שוב מלרע.
נָתַן-לָךְ: געיה בנר"ן
ח יא עליית שני
הַשְׁמֶר: במלעיל
ח טו הַמּוֹלִיכֶךָ: כ"ף ראשונה בשווא נע

ח טז הַמֹּאכְלֶךָ: הטעמה משנית בקדמא בכ"ף והלמ"ד
אחריה בשווא נע. לְהִיטִבְךָ: געיה בתי"ת, והבי"ת
אחריה בשווא נע
ח יז עֲשֵׂה לִי: טעם נסוג אחור לעי"ן
ח יט וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ: אף על פי שהוא ו' ההיפוך הטעם
נשאר בו'.
ט ג וְהֶאֱבֹדְתָם: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת
האל"ף החטופה
ט ד עליית שלישי
ט ה וּבִיָּשָׁר: הבי"ת בשווא נח
ט י בְּאַצְבָּע: במלרע
ט יד וַיַּעֲשֵׂה: העמדה קלה באל"ף למנוע הבלעת העי"ן
החטופה
ט טז וְאַרְאֶה: במלעיל
ט כא לִקְחַתְּ: במלעיל
ט כה אֵת אַרְבָּעִים: את במונח ולא במקף
ט כו בְּגִדְלֶךָ: הגימ"ל בקמץ קטן
י א עליית רביעי
י ב פָּסַל-לָךְ: הסמ"ך בקמץ קטן ויש להיזהר לא להדביק
את התיבות
י ב וְאַכְתַּב: הוא"ו בשווא נע
י ה וַיְהִי שֵׁם: טעם נסוג אחור ליר"ד הראשונה
י ו נִסְעָנוּ: הטעמה משנית בנר"ן
י ז נַחֲלֵי מַיִם: טעם נסוג אחור לנר"ן, תיבת נַחֲלֵי
מוטעמת במרכא במדויקים
י יא וַיָּבֹאוּ וַיִּירָשׁוּ: בשתי התיבות, הוא"ו בשווא נע
(לשון עתיד)
י יב עליית חמישי
י יז וְאַדְנִי: האל"ף מנוקדת בחטף ויש להשמיעה!
va'adone
י יח לָתֵת לָוֹ: טעם נסוג אחור ללמ"ד הראשונה
י יט וְאַהֲבַתָם: העמדה קלה בוא"ו למנוע הבלעת
האל"ף החטופה
י א ד בְּרִדְפָם: הר"ש הקמץ קטן
י א ז אֶת-כָּל-מַעֲשֵׂה: את במקף ולא בתביר

יא י עליית ששי

והשקית: במלעיל²

יא יג וְלַעֲבָדָיו: הלמ"ד בשווא נח והע"ן בקמץ חטוף, יש להקפיד על קריאת הע"ן, החלפתה באל"ף משנה את משמעות הכתוב

יא יז וְחִרְהָ אֶף-ה': יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא יישמע חו"ח 'וְחִרְהָ'

יא טז פֶּן יִפְתָּה: מוטעם במרכא טיפחא, כך במדויקים

יא כא נִשְׁפָּע: יש להקפיד על קריאת הע"ן, החלפתה בה"א משנה את משמעות הכתוב

יא כב עליית שביעי ומפטיח

וְלִדְבָקָה-בּוֹ: ללא געיה בוי"ו החיבור, השווא בלמ"ד נח. הבי"ת במילה השנייה ללא דגש

כמה דקדוקים בפרשת "והיה אם שמע":

וְלַעֲבָדוֹ: הע' בקמץ חטוף, המילה וְלַעֲבָדוֹ שייכת לקטע שלפניה, ולכן לא להפריד בין אֱלֹהֵיכֶם ובין וְלַעֲבָדוֹ, ולא להדביק וְלַעֲבָדוֹ עם בְּכָל לַבְבְּכֶם.

וְנִתְּתִי (X2) וְאֶסְפָּת: שתיהן במלרע

פֶּן יִפְתָּה: הי' צריכה להישמע ולא להיקרא כא', ולא לבלוע איתה את הנ': פֶּנְפָּתָה.

וְעַבְדָּתֶם הד' בשווא נח, ולכן הקורא ועבדְתֶם משתבש. מי שאינו מבחין בין ד' דגושה לרפויה עלול להתקשות לקרוא אותה נחה, וגם עלול להבליע אותה בת' שלאחריה. לכן, או ילמד את לשונו לקרוא ד' רפויה כדינה [th באנגלית במילה the], או ילמד את לשונו לקרוא ד' לפני ת' דגושה ושתיהן תשמענה.

עַל-יְדֵיכֶם הדל"ת בשווא נח לשון יחיד, לא יְדִיכֶם לשון רבים

וְלִמְדָתֶם: הערה כנ"ל כמו וְעַבְדָתֶם.

וְנִשְׁכַּבְּתָּ: הב' אחרי הו' היא בשווא נח אע"פ שיש געיה לפניה.

הפסרת פרשת עקב ישעיהו מט יד – נא ג:

מט יז וּמִחֲרִיבֶיךָ: החי"ת חטופה ולא בשווא נח

מט יח כָּלֶם נִקְבְּצוּ בָּאו-לָךְ: טעם טפחא בתיבת כָּלֶם. נִקְבְּצוּ בָּאו לא להוסיף ו' לפני הבי"ת³. חִי-אֲנִי:

במלעיל. וְתִקְשְׁרִים: געיה בוא"ו אך הת"ו אחריה בשווא נח

מט יט חֲרַבְתִּיךָ: החי"ת בקמץ קטן. תִּצְרִי: הצד"י בשווא נע

מט כ גִּשְׁה-לִי: דגש חזק בלמ"ד מדין דחיק

מט כא יֵלֶד-לִי: געיה ביו"ד. אִיפָּה: במלרע

מט כב תִּנְשָׂאנָה: שי"ן שמאלית

מט כג אֲמַנִּיךָ: המ"ם בשווא נע. יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ: טעם

נסוג אחור לת"ו. וַיִּדְעָתָ: הע"ן בפתח

מט כו וְהֶאֱכַלְתִּי: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת

האל"ף החטופה, ובמלרע. וְכַעֲסִים דָּמָם יִשְׁכָּרוּן:

טעם טפחא בתיבת וְכַעֲסִים, תיבת יִשְׁכָּרוּן במלרע

נ ד נָתַן לִי: טעם נסוג אחור לנ"ן הראשונה

נ ה פָּתַח-לִי: הגעיה בתי"ו ולא בפ"א

נ ז יַעֲזֹר-לִי: הזי"ן בקמץ קטן, כן הדבר בהמשך בפס' ט

נ ח נַעֲמָדָה יַחַד: טעם נסוג אחור לנ"ן⁴

נ יא קָדַחִי אֵשׁ: טעם נסוג אחור לקו"ף

נא א רָדַפִּי צֶדֶק: טעם נסוג אחור לר"ש. חֲצַבְתָּם...

נְקַרְתָּם: שתיהם במלרע

נא ב וַאֲבָרְכֶהוּ וְאַרְבֶּהוּ: בתיבה הראשונה הוא"ו

בפתח והר"ש בשווא נע ובשנייה הוא"ו בשווא⁵

נא ג יִמְצָא בָּהּ: טעם נסוג אחור למ"ם

ראשון של פרשת ראה:

יא לב שני במנחת שבת

יב ב עֲבָדוֹ-שֵׁם הַגּוֹיִם: געיה בע"ן, יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא יישמע 'עבדו שמה גוים'

יב ו שלישי במנחת שבת

מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם: הע"ן בשווא נח והש"ן אחריה בשווא נע

יב ז בִּרְכָךְ: הכ"ף הראשונה בשווא נח למרות הקושי

יב י וַיִּשְׁבְּתֶם-בְּטַח: געיה בוא"ו

⁴ בודדים המקרים במקרא בהם הטעם נסוג אחור שתי הברות (כמו בשירת הים 'נערמו מים')
⁵ זו וא"ו החיבור, ולכן אין היא בקמץ.

² כאן יש עבר פשוט, לא וי"ו ההיפוך אלא וי"ו החיבור
³ עלול להיגרם עקב סיום הברת או במילה הראשונה, להוסיף וי"ו החיבור דמיוני.